

Prázdniny v zooparku

ŠÁRKA HIEKOVÁ

KIOKAN

Copyright © Šárka Hieková, 2026

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Šárka Hieková, 2026

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-769-770-1

Pro Janu N., Andreu M., Marušku L. a Veroniku P.

Děkuji za inspiraci.

1. kapitola

Lucka

Zastavila jsem se a na pár vteřin si vydechla. Věděla jsem, že pokud budu odpočívat moc dlouho, roztřesou se mi svaly a nedokážu to. Zhluboka jsem se nadechla, s výdechem zabrala a postrčila jsem velkou těžkou matraci o další dva schody nahoru. Zbývalo jen se nějakým způsobem vytočit na úzkém odpočívadle v mezipatře a pak posledních deset schodů.

Musím to zvládnout. Máma sice říkala, ať mi s tím pomůže Robbie, můj nevlastní bratr, ale to bych radši vypustila duši, než si říct o pomoc takovému povaleči. Stejně by se to obrátilo proti mně, protože otčím by mi vyčetl, že chudáček Robík nemohl studovat a kvůli mně propadl u zkoušky. Zase.

Přelezla jsem matraci, jinak to nešlo, zespoda bych ji nevystrkala. Celou dobu jsem se modlila, aby ten pitomý krám nesklouzl dolů, ale naštěstí vydržel. Teď mě čekalo to nejnáročnější, musela jsem zatnout prsty do látky a zabrat. Matrace se s trochou štěstí uvolní, prosmekne se zatačkou a srovná se.

Bolest mi prozradila, že jsem přišla o kus nehtu. Už jen deset schodů. Matrace skutečně povolila, a to bylo hlavní. Z posledních sil jsem vylezla až nahoru, vytáhla ji na připravenou postel a padla na ni. Těžce jsem oddechovala a do očí se mi draly slzy. Nenáviděla jsem ten zatracený penzion, nesnášela jsem svůj život, hory a turisty, mámina přítele a jeho rozmazleného synátora. Ale nejvíc ze všeho, i když jsem se za to styděla, jsem tohle všechno vyčítala mámě, protože nebyla schopná s tím něco udělat.

„Přisahám, že nikdy v životě nebudu takový slaboch,“ zamumlala jsem.

Překulila jsem se na záda, několikrát se zhluboka nadechla, potom jsem se zvedla a z hromádky s čistým ložním prádlem vzala pečlivě vyžehlené prostěradlo. Pochopitelně, žehlila jsem ho já.

„Kolik ustelu postelí a vyžehlím povlečení, než mi bude osmnáct?“ řekla jsem tiše, když jsem vykouzlila perfektně pravidelné a ostré rohy.

Pamatovala jsem si, jak mě Robert, mámin přítel, nutil stlát postele znova a znova, dokud jsem se to nenaučila pořádně. Tenkrát mi nebylo ani osm let. To s námi ještě bydlel Rob, Robertův zpovykavý syn, o pět let starší než já. Ten nic takového dělat nemusel.

„Robík bude studovat. Tohle je ženská práce. Buď ráda, že máš střechu nad hlavou. Všechny vás živím. Jednou to tady všechno zdědí, tak přece nebude stlát postele a mýt nádobí. Tohle má být vděčnost za to, že jsem se vás ujal a poskytl vám domov?“ slyšely jsme v jednom kuse já i matka, kdykoli jsme se pokusily ozvat.

A když byly protesty příliš hlasité, přilétla facka. Máma se naučila mlčet, já jsem vydržela ty facky. Na rozdíl od mámy jsem to totiž neměla na doživotí. Stačilo počkat do osmnácti a pak...

„Ještě rok a půl,“ zavrčela jsem a bouchla pěstí do polštáře, který vůbec za nic nemohl.

Neměla jsem úplně přesně vymyšlené, kam půjdu, co budu dělat a jak se užívím, než dostuduju, ale nebála jsem se práce, dřela jsem jako mezek a věřila jsem, že když to zvládnou jiní, zvládnou to taky.

„Už jsi hotová?“ ozvalo se z chodby.

„Skoro!“ zavolala jsem zpátky.

Zamračila jsem se. Kdybych vlastnoručně nevytáhla do patra tu zatracenou matraci... Nemělo vůbec cenu pokoušet se o nějakou logiku.

„Tak mazej do kuchyně,“ houknul na mě Robert senior. Uhladila jsem přehoz a vydala se do přízemí.

Máma stála před myčkou a rovnala do ní nádobí od večere.

Trochu jsem se uchechtla. Myčka byla jediná vymoženost, kterou Robert koupil, protože ho vyšla levněji než další zaměstnanec. Ovšem těch řečí, které kolem ní nadělal...

„Mami, takhle to dál nejde,“ řekla jsem tiše. „Před lety jsme měli čtyři pokoje a v létě tu byl klid. Teď je dodělaný podkroví, pokojů je sedm, k tomu další koupelna a narváno je v zimě v létě. Už to nezvládáme. Musíš s ním promluvit.“

„K ničemu to nebude,“ mávla máma rukou.

„Já si odpočinu ve škole, ale ty táhneš sama celý penzion,“ namítla jsem.

„Ještě nejsem tak stará.“

Protočila jsem oči a radši se pustila do práce. Čekal nás úklid a příprava věcí na ráno. Kdybych pokračovala v rozhovoru, nejspíš by to skončilo hádkou, která by stejně nic nevyřešila. Jako mockrát předtím.

Znova jsem si zopakovala magické datum, kdy budu volná, a pustila se do práce.

Všechno jsem dělala automaticky. Nádobí, úklid kuchyně, podlaha, naplnit pračku, složit prádlo na zítřejší žehlení, nanosit dřevo ke krbu ve společenské místnosti.

Než jsem se dostala do postele, byla skoro půlnoc.

V posteli jsem však dlouho nevydržela. Drkotaly mi zuby a nemohla jsem se zahřát.

Vzala jsem si ještě jednu deku a znova zalezla do postele. Moc to nepomáhalo. Můj mrňavý pokojík byl promrzlý, div že ze stropu nevisely rampouchy. Co kdybych přece jen na chvíli pustila topení? Penzion byl plný lidí, Robert by nic nepoznal.

Už dávno mi přestalo záležet na tom, co si otčím myslí a co říká, jenomže kdybych se vzepřela, schytala by to za mě máma.

Vlastně jakýpak otčím? Nikdy si mámu nevzal a zřejmě to neměl ani v úmyslu. Za deset let k tomu měl příležitostí víc než dost. Mámu to mrzelo, já za to byla ráda. Nechtěla jsem mít s tím člověkem nic společného.

Se sebezapřením jsem opět opustila vyhřátou postel a zapnula radiátor. Mrkla jsem na mobil. Půlhodina by měla stačit, hlavně ho nesmím zapomenout vypnout. Nemohla jsem riskovat, že usnu, proto jsem přejela prstem po displeji a podívala se, co je nového na sociálních sítích. Většina spolužáků sdílela plány na vánoční prázdniny. Někteří dokonce skončili o týden dřív a postovali na sítě fotky z Alp.

O něčem podobném jsem mohla jen snít.

„Robert má auto, budeme jezdit na výlety. Má penzion na horách, budeme každý den jako na rekreaci,“ vyprávěla mi máma nadšeně, když se mě jako malou šestiletou holku snažila přesvědčit, že se budu mít u nového tatínka jako v ráji.

Místo toho mi začaly *nucený práce*, jak jsem tomu říkala.

Nejdřív vynášet odpadky, potom mýt nádobí, pak svlékat povlečení z postelí. Pokaždé, když jsem se naučila něco nového, ta práce mi už zůstala. V deseti letech jsem uměla úplně všechno, kromě vaření složitějších jídel.

„Už to nebude dlouho trvat,“ zašeptala jsem pro sebe a otevřela si v mobilu kalendář.

Dny a měsíce byly ještě na hony daleko od toho, abych mohla začít stříhat metr, ale nevadilo mi to. Uměla jsem být trpělivá a věděla jsem, že dny a týdny letí rychle.

Měla jsem jeden jediný problém – potřebovala jsem do začátku aspoň nějaké peníze.

Sice jsem dřela jako mezek a nezbyval mi vůbec žádný volný čas, jenomže jsem od Roberta nikdy nedostala ani korunu.

Musela jsem něco vymyslet. A hodně brzy.

2. kapitola

Andrea

„Au!“ vyjekla jsem a moje ruka automaticky vylétla k bolavému místu na boku.

„Říkám ti, Andreo, nevrť se. Je to samý špendlík,“ napomenula mě máma. „Jestli budeš zdržovat, tak to do zítřka nestihnu.“

„Promiň,“ špitla jsem a narovнала se. „Určitě to stihneš. Já za tebe uvařím večeři.“

„Dneska vaří táta.“

„No právě,“ křenila jsem se. „Budu to mít bez práce.“

„Vy jste oba stejní,“ protočila máma oči v sloup. „Tak to sundej a běž na něj dohlédnout. Ne že zas něco připálíte.“

Opatrně jsem se vysoukala ze šatů ledově modré barvy a šla to obhlédnout do kuchyně.

Kromě grilování uměl táta pouhá dvě jídla, boloňské špagety a guláš. Ten den byly špagety.

„Opatrně s tou solí,“ vložila jsem se do toho. „Zítřa mám vystoupení, tak ať nejsem zavodněná.“

„Vždyť vím. Já si to dosolím až na talíři,“ uklidnil mě táta a přidal špetku oregana. „Po večeři si dáš kopřivový čaj a ráno ti udělám odvodňující smoothie. Zítřa budeš nejkrásnější a vyhraješ.“

„Ale tati, to není soutěž, jen předtančení na tom podnikatelském plese.“

„A je tam tombola?“

„Asi jo.“

„Tak vidíš, že můžeš vyhrát.“

„Ty jsi nejlepší,“ objala jsem ho, vzala si vidličku z jeho ruky a ochutnala. „A ty špagety jsou taky nejlepší.“

„Kolik zase potřebuješ?“

„No dovol! Ale když už jsi o tom sám začal, potřebuju nový lodičky,“ hodila jsem vidličku do dřezu a zatvářila se jako nevinátka.

„Zlato, zkontroluj kalendář. Za deset dní jsou Vánoce. Napsala sis Ježíškovi?“

„Říkám mu to teď.“

„Nákupy si domluvte s mámou. Copak já rozumím botám, šatům, třípytkám a peří? Vezmi příbory a ubrousky a odnes to na stůl,“ nasadil táta přísný tón.

Poslechla jsem ho, ačkoli jsem jeho přísnému tónu vůbec nevěřila. Měla jsem s rodiči hezký vztah a nepamatovala jsem si, kdy naposledy museli zvýšit hlas nebo uplatnit nějaký zákaz.

Prostřela jsem stůl a šla se podívat, jestli můžu vyrušit mámu od šití. Zdálo se, že byla právě ta správná doba. Máma si dala pauzu, ustříhla nit a pověsila šaty na ramínko.

„Jsou překrásný,“ vydechla jsem. „Jako ze sněhových vloček. Mami, ty jsi úžasná. Nejlepší, ale neříkej to tátovi. Jo a slib mi, že neušiješ šaty už nikomu jinýmu.“

„Ráda bych, akorát že mě to tak trochu živí.“

„Tak aspoň ne takhle krásný.“

„Slibuju. A pojď, už umírám hlady.“

Ještě jednou jsem se podívala na šaty a následovala mámu do jídelny.

Všechno bylo perfektní. Dobré jídlo, nové šaty, slíbené boty, a stejně jsem nemohla mít radost. Některé věci se nedaly ovlivnit ani sebevětší snahou. Zbývalo jen pár týdnů do chvíle, kdy se měl Michal, můj taneční partner, stěhovat. A najít nového tanečníka bylo opravdu hodně těžké. I proto jsem musela mít nejkrásnější šaty a být nejladnější, abych někoho zaujala a on si mě vybral.

Byl to boj. Doslova. Už jsem zažila, že se holky i popraly.

„Hodláš ty špagety sníst, nebo je budeš držet takhle ve vzduchu další půlhodinu?“ řekla máma a probrala mě ze zamyšlení. „Neboj, není to otrávený. Teda snad,“ podívala se významně na tátu.

„Martina chce, abych s ní víc trénovala a přimluvila se za ni. Chce soutěžit,“ spolkla jsem sousto a pokračovala: „Já fakt nevím, co mám dělat. Je to moje kamarádka. Snad by ani nevadilo, že má metr osmdesát, já taky nejsem malá. Ani ta nadváha by asi nevadila, měli jsme jednu, ta byla ještě tlustší a nikdo na ni neměl. A naše trenérka...“

„Mluvíš o Katce?“ přerušila mě máma. Naše trenérka nepatřila k nejtíhlejším, přesto před lety vyhrávala jeden závod za druhým a mezi trenéry měla respekt.

„Jo, a snad i kvůli ní si Martina vzala do hlavy, že to zvládne, jenomže ona prostě nedokáže udržet rytmus. Jako kdyby vůbec neslyšela hudbu.“

„Pár tréninků navíc můžeš udělat, to ti prospěje,“ navrhl táta.

„Má partnera?“ zeptala se máma.

„Zatím ne, ale prý si někoho sežene.“

„Tak se tím netrap. Než někoho sežene, secvičí se a on se naučí tolik, aby mohli jezdit po soutěžích, bude trvat aspoň rok. A stejně dávno tančíš v jiné kategorii,“ vyřešil to táta.

„Jo, máš pravdu,“ zareagovala jsem. Jenomže právě teď jsem prakticky taky byla bez partnera a kdoví, jestli se do vyšší kategorie vůbec dostanu.

Sklopila jsem oči k talíři a už se k tomu nevracela. Znělo to snadně, ale tak jednoduché to nebylo. Martina si umanula, že tančím nejdéle, jsme kamarádky a v podstatě je moje povinnost jí pomoci.

Dojedla jsem, poděkovala tátovi za špagety a vyběhla nahoru do patra.

Kromě ložnice pro hosty a tátovy kanceláře tam všechno patřilo jen mně. Měla jsem tam svůj pokoj, koupelnu a z největší místnosti mi rodiče udělali taneční studio. Jedna

stěna byla plná zrcadel a podél druhé stál obrovský šatník se všemi róbami, tréninkovým oblečením a botami.

Uvědomovala jsem si, jaké mám štěstí, že mě rodiče podporují v mé zálibě a hlavně k tomu mají možnosti. Mohla jsem trénovat, kdykoli jsem chtěla. Díky tomu jsem měla skvělé výsledky a těšila se, že budu brzy soutěžit s dospělými, protože věková kategorie se brala podle partnera.

A pak mi Michal oznámil, že se bude stěhovat. Mohl klidně zůstat v Žanteřině, studoval tu a měl tady podnájem. Nedávalo to smysl. Nicméně jsem zůstala sama a měla dvě volby. Seknout s tancem, což jsem nechtěla, nebo si najít nového partnera.

Vzdychla jsem a otevřela skříň. Musela jsem si vybrat náhradní šaty a boty. Jednou se mi stalo, že mi soupeřka rozpárala švy, a já musela vynechat rumbu, protože jsem neměla v čem tancovat. Teď jsem však nemohla nic riskovat. I když nešlo o soutěž, ale jen o krátké vystoupení na plese, chtěla jsem podat prvotřídní výkon. Nikdy jsem nemohla vědět, kdo mě bude sledovat.

Vybrala jsem ze skříně vanilkově žluté šaty na klasiku a elektricky modré přiléhavé šaty na latinu a opatrně je přehodila přes baletní tyč, aby se nepomačkaly. Potom jsem vzala dva páry bot, vložila je do látkového sáčku a ten dala na dno sportovní tašky. Stejně pečlivě jsem si sbalila i silonky, spodní prádlo, lak na vlasy a taštičku s mejkapem. Bylo lepší táhnout s sebou víc věcí, než abych něco nechala náhodě.

Ačkoli jsem se připravila víc než dobře, nemohla jsem usnout. Ráno jsem se probudila rozlámaná a věděla, že celý den nebude stát za nic. K mému vlastnímu překvapení šlo všechno hladce a já čekala, kdy a odkud to přijde.

Vytasí se Michal s další jobovkou? Píchnou rodiče cestou domů pneumatiku?

Nic takového se nestalo.

Až pozdě v noci, těsně před tím, než jsem usnula, mi píp-
nul mobil. Martina.

*Sehnala jsem si tanečníka. Je skvělejší. Dělá parkour. Zítřka
máme první trénink. Věřím, že tuhle sezonu budeme konečně
soutěžit společně.*

Odpověděla jsem smajlíkem a pro jistotu telefon vypnula.
Některé dobré zprávy byly prostě příšerné.

3. kapitola

Lucka

Budíček v půl šesté ráno, a to jen proto, že byla zima, v létě bych vstávala v pět. Rychle obléknout. Umýt koupelnu na chodbě a v přízemí vedle restaurace, aby byly čisté, až se hosté probudí. Potom do kuchyně oloupat brambory, očistit zeleninu a honem na autobus.

Jako vždycky jsem ho dobíhala na poslední chvíli.

Během půlhodinové až čtyřicetiminutové jízdy, podle počasí, jsem si většinou dělala úkoly nebo si přečetla včerejší látku. Moc dobře jsem si uvědomovala, že cesta ven z pekla je dobré vzdělání. Máma dokončila jen základku a tomu taky odpovídalo její sebevědomí. Celý život věřila, že na víc prostě nemá. Proto považovala takové hovado jako Robert za dar z nebes.

Dobře, byl to její názor, ale nemohla mě nutit, abych ho s ní sdílela.

Autobus zastavil na náměstí, pár kroků od budovy pedagogické školy. Zamířila jsem do široké postranní ulice, kde se nalézala krásná secesní stavba. Hodně studentů ji asi proklínalo, ale já ne. Pro mě znamenala únik, odpočinek a naději na lepší budoucnost.

Vešla jsem do třídy a rozhlédla se, kde je Andrea, moje nejlepší kamarádka.

Už byla na svém místě a bavila se s Martinou. Ušklíbla jsem se. Ten nucený úsměv bych poznala na sto honů. Něco se Andree nelíbilo.

Kývla jsem na pozdrav a nechala holky dokončit konverzaci.

„Tak už je to tady,“ vzdychla Andrea, když Martina odešla na své místo v poslední lavici. „Našla si partnera a těší se, jak bude jezdit po soutěžích a samozřejmě všechny vyhraje.“

„Je to nějaký dobrý tanečník?“ zeptala jsem se.

„Ne, v životě to nedělal.“

„Tak vidíš. Než se něco naučí, uplyne ještě hodně času. Nestresuj se.“

„Přesně to samý říkal i táta, ale Martina mi teď ukázala video. Je to parkourista, ten kluk se fakt umí hýbat.“

„Ale Martina se neumí hýbat. Buď v klidu,“ utěšovala jsem ji.

„Opravdu se snažím, máma jí dokonce ušila šaty na valčík a dovedeš si představit, kolik takový šaty stojí, ale tanečníci z ní prostě neudělám. Proč se mnou nemůžeš chodit do taneční školy místo Martiny radši ty?“

V duchu jsem zaúpěla. Mohla bych vyjmenovat tisíce důvodů od peněz až po čas. „Protože to poslední, co bych chtěla, je porvat se s tebou o tanečníka,“ zlehčila jsem to.

„No vidíš, a do toho navíc to Michalovo stěhování.“

„To mě mrzí. Neboj, někoho si brzy najdeš. Jsi kočka, přirozeně štíhlá a já neznám lepší tanečnici.“

„Díky. Pro jistotu mi drž palce.“

„Pokud vám to uniklo, dámy, začala matematika,“ napomenul nás postarší profesor. „Rád bych se teď ujal slova.“

Pár studentů se uchechtlo, Andrea se ušklíbla a já zčervenala. Podobný druh pozornosti jsem nevyhledávala. Vlastně jsem nevyhledávala žádnou pozornost. A už vůbec jsem si nedovedla představit, že bych veřejně soutěžila před zraky publika jako Andrea.

Upřela jsem oči na tabuli. Do vánočních prázdnin zbývalo pět dní, ale učitelé se nevzdávali a snažili se do nás natlouct na poslední chvíli nějaké vědomosti.

Nejinak tomu bylo v hodině angličtiny a později češtiny, na kterou jsme měli třídní učitelku Jelínkovou.

„Vím, že se vidíte na prázdninách, ale realita je jiná. Sedíte ve škole a právě probíráme český venkovský realismus v próze devatenáctého a dvacátého století,“ připomněla nám.

Zpozorněla jsem, výtky se však týkala jiných studentů než mě.

„Pochop, Martino, že ti nemůžu dát jedničku z češtiny, když jsi nepřečetla ani *Babičku*. A je mi jedno, že máš bezchybné diktáty. Nezapomeňte, že český jazyk máme i v pátek, a abyste si nemysleli, že se už neučí, napíšeme si test. Aspoň si Novák opraví tu pětku z lumírovců,“ oznámila přísně. Potom se podívala na hodinky a řekla o něco mírněji: „Kdo vybíral peníze na vánoční večírek?“

„Já,“ přihlásila se Andrea. „Už to mám všechno pohromadě. Chlebičky jsou objednaný, stromek koupíme až ve čtvrtek a se Zuzkou z béčka jsem se dohodla, kdo přinese jednohubky a kdo cukroví.“

Zrudla jsem a nejradši bych zalezla pod lavici nebo ještě lépe zmizela z povrchu zemského. Andrea kvůli mně lhala. Rozhodně neměla pohromadě všechny peníze, protože já zatím nepřispěla ani korunu. Měla jsem v plánu hodit se marod.

„Ne že se hodiš marod,“ zašeptala Andrea. „Vybralo se mnohem víc než loni. Igor přede mnou mával tisícovkou a tvářil se jak Rothschild. Vlastně nás zve.“

Učitelka Jelínková se vrátila ke třídnickým záležitostem a Andrea a já jsme pokračovaly v rozhovoru ve školní jídelně nad koprovou omáčkou.

„Nejde jen o večírek,“ vysvětlovala jsem. „Ve čtvrtek jdeme na bruslák a tam se mi chce ještě míň. Vezmu to při jednom.“

„Máme stejnou nohu, říkála jsem ti, že ti půjčím svoje starý brusle. Použila jsem je akorát jed...“ Andrea se zarazila

a zkoumavě si mě prohlédla. „Tohle není o bruslích ani o vánočním večírku. Ten otrokář tě potřebuje o dva dny dřív doma.“

„No, možná... Dělán to hlavně kvůli mámě. Nechci, aby se zbytečně dřela. A zrovna před Vánoce.“

„Už jsem ti nabízela, že můžeš bydlet u nás.“

„Děkuju, jsem ti vděčná. Šetřím si to, až bude nejhůř.“

„Už skoro je. No nic, můj názor znáš. Kdyby sis chtěla odpočinout, mohla bys jet se mnou v létě na brigádu,“ navrhla Andrea.

Byla jsem ráda, že změnila téma, ačkoli skočila z bláta do louže. Už jsem viděla, jak mě Robert pustí o prázdninách na brigádu

„Už jsi něco sehnala? Není brzy?“

„Není. Chci mít na výběr. Tábory a různá rekreační střediska hledají zaměstnance už teď. Pár jich mám v užším výběru. Přeju si jít někam, kde je tepleji než tady v podhůří, a musí tam být řeka nebo jezero. Pokud tam budou koně a fajn parta, budu to brát jako bonus navíc. Zatím se mi nejvíc líbí tohle,“ chvíli listovala v mobilu a pak mi ho podala.

„Zoopark Rudětín. Jedno z nejslunnějších míst v Čechách v malebném kraji u soutoku Labe a Vltavy. Dobrodružství v přírodě. Koně, rafty, vzduchové trampolíny, kontaktní zoo.“ Páni tady toho mají opravdu hodně. Přejížděla jsem prstem po displeji a prohlížela si fotky. „Nabízejí všechno, co si přeješ, a hledají opravdu hodně brigádníků. Hostinec u Rudly, tábor, kuchyně, ošetřovatelé zvířat, stánek se zmrzlinou, někoho do kantýny. No, nudit se nebudeš.“

Styděla jsem se, ale cítila jsem závist. A ne jen tak nějakou. Naplno mě užíralo, že já nic takového neprožiju a nemůžu o tom ani přemýšlet.

„Kdybys tam jela znova i příští rok, přidám se k tobě. To už mi bude osmnáct a... co kdybys odešla z domova?“

Andrea zvažněla. „Strašně moc si to přeju, Lucko, vážně, ale... Víš, tohle všechno děláš kvůli mámě, i teď jsi

nervózní, jestli nepřetahuješ oběd. Pospícháš domů, vzdáváš se bruslení a vánočního večírku, aby máma nebyla na všechno sama. Proč si myslíš, že v osmnácti bude snadný odejít? Co se změní?”

Kousla jsem se do rtu. Na tohle jsem se bála pomyslet, ale Andrea to vyslovila nahlas.

Nezmění se nic a já pokaždé najdu důvod, proč zůstat. Nikdy nenajdu odvalu odejít, až úplně otupím jako máma.

„Já, no... snad si něco najdu a pak vezmu mámu k sobě,“ špitla jsem.

„Nechám to být, protože ještě není ten správný čas, ale fakt se těším, až se jednou parádně naštveš,“ ukončila rozhovor Andrea.

Nebyla jsem si jistá, jestli jí úplně rozumím, ale na rozbor každého slova jsem neměla čas. Musela jsem letět na autobus, čekala mě další šichta.

4. kapitola

Andrea

Poslední trénink před Vánoci. Chodívali jsme sice i ve středu a pátek, ale hodně lidí odjíždělo na hory, takže bylo lepší skončit o pár dní dřív.

Tréninky jsem milovala. Tvořila jsem něco nového a tančila bez stresu z bodování. Teď jsem se však jen modlila, abych se dokázala ovládnout a nepohádala se s Michalem. Věděla jsem, že to je prostě život, a nemohla jsem si myslet, že mi náleží po celou dobu taneční kariéry, ale stejně jsem se na něj tak trochu zlobila.

Vlastně by bylo lepší, kdyby na poslední trénink nepřišel, jenomže on se dostavil. Myslela jsem na to celou noc, nechtěla jsem se ponížit, přísahala jsem si, že se ho nezeptám, ale hned po waltzu jsem slyšela sama sebe, jak říkám: „Nechceš se mnou odtančit aspoň to Ústí? Naposled. Víím, že tou dobou budeš už jinde, ale není to zase taková dálka a... Chybí mi mizerných pět bodů, abych dostala áčka. Stačí, když postoupíme do finále.“

„Promiň. S tím stěhováním bude spousta práce. Navíc si fakt nemyslím, že je to dobrý nápad. Taky mi je to líto, ale je lepší nechat minulost za sebou,“ vysvětloval a křečovitě se usmíval.

„Jak to myslíš? Jde jen o jednu soutěž.“

„Znáš to,“ sáhl po lahvi s vodou a trochu se napil. „Patnáctýho to bude Ústí, pak třetího ta soutěž v Hradci, po ní Brno a v dubnu Bukurešť. Než se naděju, budu pendlovat mezi Budějovicema a Žanteřínem a nikdy to neskončí.“

„Potřebuju těch pět bodů,“ zaprosila jsem a nenáviděla se, že zním tak zoufale.

Michal to znal lépe než já. Bylo zatraceně těžké dostat se do vyšší kategorie.

„Nepotřebuješ, prostě si najdi partnera, který áčka má. V Ústí bychom stejně neměli šanci. Bude tam strašně moc párů.“

Byla jsem ráda, že mi ještě zbyla trocha hrdosti na to, abych už se dál nedoprošovala.

„Jo, asi máš pravdu,“ ucedila jsem a vykouzlila na tváři ten nejlíbeznější úsměv, jakého jsem byla schopná. „Dám si pauzu. Myslím, že by sis měl dneska zatančit i s ostatními holkama a taky s trenérkou, když jsi tu naposled.“

„To bych měl,“ culil se Michal a hned šel za trenérkou.

Vždycky bylo tak snadné zabrnkat na jeho ego.

Cítila jsem podivnou směsici vzteku a úlevy. Abych přišla na jiné myšlenky, šla jsem se podívat za Martinou. Ta skutečně přivedla svého parkouristu, který zrovna využíval krátké přestávky a předváděl ostatním salta.

Martina stála blízko něj, měla nos nahoru a tvářila se, jako kdyby ho stvořila.

„Není úžasnej?“ rozplývala se. „I jména nám ladí dohromady. Maxim a Martina. Maxi, ukaž ještě jednou, jak se zvedneš na jedný ruce a pak jako by přetočíš celý tělo,“ požádala ho a znělo to trochu jako rozkaz.

Nicméně Max jí vyhověl a kromě Martiny se začaly rozplývat taky ostatní dívky. Dokonce i já musela spolknout slinu. Ten kluk se opravdu uměl hýbat a měl nad svým tělem absolutní kontrolu. Neuniklo mi, že se automaticky přizpůsobil rytmu quickstepu, který pustila trenérka.

Byla jsem už zkušená tanečnice a dovedla jsem si představit, že by se Max naučil za rok tolik, co jiní za pět let. Zdálo se, že má pohyb v krvi a navíc umí i máknout. Kdyby ho Martina poslouchala a nechala se vést, možná by ani tak nevadilo, že nemá hudební sluch a neudrží rytmus.

Tím pádem bych mohla splnit svůj slib a skutečně Martině pomoci s přípravou na soutěž.

Sakra, škoda, že nezačal tancovat dřív. Určitě by byl lepší než Michal, napadlo mě. Přistihla jsem se, že Martině trochu závidím.

Samozřejmě to byl nesmysl. S úplným začátečníkem bych musela začít od nejnižší kategorie a pomalu se šplhat nahoru. Já ale byla těsně před vrcholem. Musela jsem si najít někoho, kdo měl nejméně běčka jako já.

Jenomže kde ho hledat? Lhala bych, kdyby tvrdila, že jsem v klidu.

„Je úžasnej, měla jsi kliku,“ pochválila jsem Martině tanečníka. „Když máknete s trénováním, mohli byste stihnout open soutěž v Hradci. Jsou to sice jen čtyři měsíce, ale zvládnout se to dá. Ve vaší kategorii to budou tři tance. Každá sestava minuta a půl. Základní kroky umíš, to půjde,“ uvažovala jsem nahlas.

„Jo, já si ho vytrénuju,“ odpověděla Martina. Jasně mi tím naznačila, že se obejde bez mé pomoci.

Vykulila jsem oči. Už jsem v tom oboru něco dokázala, přesto bych nikdy neodmítla pomoc někoho, kdo je o dost lepší.

„Já bych to zkusil,“ obrátil se ke mně Max, který přestal dělat své kaskadérské kousky. „Vím, co je dřina, a nechtěl bych to Martině zkazit.“

„No dobře. Jsme tady pondělí, středa, pátek a já sem občas chodím ještě v úterý. To tu sice trénuje kategorie nad pětatřicet, ale mně se vždycky trénink navíc hodí,“ dostala jsem ze sebe, konsternovaná z Martininy reakce.

„Jasně, já makám denně,“ ušklíbl se Max.

„Stejně se asi nebudeme moc potkávat,“ podívala jsem se významně na Martinu, aby pochopila, že jí v žádném případě nechci Maxe vzít. „Nejdřív trénují nižší kategorie. Pak přijdeme na řadu my a po nás jdou senioři. To jenom blázní jako já zůstávají na všechny tři tréninky.“

Quickstep vystřídal rumba. Vzala jsem z police tréninkové boty na latinu, o kterých jsem si myslela, že by mohly Maxovi padnout. „Na, zkus si je. Můžete začít hned teď. Jak jsem říkala, Martina základní kroky ovládá, naučí tě to. Já jdu zatím pomoci ostatním,“ oznámila jsem a urychleně zmizela, abych zase neschytila studenou sprchu od Martiny.

„Nepodceňuj mě, chodil jsem do tanečních,“ volal za mnou Max, ale já se neotočila.

Posadila jsem se na zvýšené pódium a pozorovala ostatní páry. Michal dotančil s jednou z mladších dívek a šel pro Katku, která čekala, protože ještě trénovala páry nad třicet pět let. Martina se snažila naučit Maxe základní kroky, ovšem vypadalo to, že dost odkoukal od ostatních a učí spíš on ji.

Nemohla jsem si pomoci, ale pocítila jsem lehkou závist. Nebylo snadné sehnat skvělého tanečníka, a jak se zdálo, Max to měl v těle. Nebyl by problém něco ho naučit a v krátkém čase se dostat docela vysoko.

Trénink skončil. Michal se vlažně rozloučil, já se sbalila a vydala se domů. Po nějaké době mě dohonil Max.

„Kdybys měla čas, můžeme spolu trénovat,“ navrhl.

„Času mám dost,“ odpověděla jsem. „Ale jsou tu dva velké problémy.“

„Problémy? A rovnou dva?“ křenil se.

„Jo, tak zaprvé tě přivedla Martina a nechci, aby žárlila nebo si domýšlela něco, co není pravda. Zadruhé mám teď dost starostí s hledáním tanečníka pro sebe. A pak bude dlouho trvat, než se sladíme.“

„Možná by bylo fajn trénovat spolu, abys neměla zbytečně dlouhou pauzu,“ nevzdával se.

Vzdychla jsem. „Tak víš co? Teď budeme mít pauzu všichni, a když tě to bude bavit i po svátcích, můžeme to spolu zkusit. Mám doma svoji zkušebnu.“

„Dobře, to беру. Zatím mizím,“ mávl na mě, parkurovým stylem přeskočil lavičku a zabočil do postranní uličky.

Doma jsem odložila v chodbě tašku s tréninkovými botami, ručníkem a vodou a šla do kuchyně. Máma zrovna vyndávala z trouby vanilkové rohlíčky a táta dělal činu. Natáhla jsem nosem zajímavou kombinaci vůní. Takhle voněl domov. A hlavně hřál.

„Máš hlad?“ zeptal se táta.

„Jako vlk,“ přiznala jsem a obrátila se na mámu. „A jestli budou nějaký rozlámaný rohlíčky, tak nepohrdnu.“

„Pár ti jich rozlámu,“ slíbila máma.

„Mně schovej ty připálený,“ ozval se táta.

„Tak já snad budu rovnou dělat rozlámaný a připálený, ne?“ mračila se naoko máma.

Za pár minut jsme si sedli všichni k večeři. Míchala jsem vidličkou rýži, a i když jsem prohlašovala, že mám hlad jako vlk, nípala jsem se v jídle a polykala malá sousta.

„Stalo se něco, zlato?“ odtušila máma.

„Ani ne. Jen mě štve ten partner. V týhle kategorii už má každá svýho tanečníka a je snadnější vycvičit holku než kluka,“ vzdychla jsem.

„To jo. Navíc tomu nenahrávají ty nespravedlivý kategorie. Holce je jedno, v jaký je kategorii, bere se to podle mužského, můžeš si klidně vytancovat áčko, ale když má partner céčko, je ti to na nic. Zatímco on zůstává ve své kategorii, holka aby začínala stále znova a znova,“ rozčilovala se máma, která měla na tenhle sport jako feministka svůj názor.

„Já vím. Když mě to prostě baví. Proto jsem taky zkusila Michala přemluvit, aby se mnou zatancoval to Ústí. Ale odmítnul. Teda spíš se vymlouval. Ten jeden tanec by mu nijak neublížil.“

„Už nám volal,“ řekl táta a vysloužil si za to od mámy významné syknutí. On ale zavrtěl hlavou a pokračoval: „Chtěl sto tisíc.“

„Cože?!“ vyskočila jsem od stolu a sháněla se po mobilu.

„Klid. Poslal jsem ho do... někam,“ smál se táta. „Možná bude chvíli trvat, než dostaneš áčka, ale jsi nejlepší tanečnice v klubu.“

„A nejhezčí,“ dodala máma. „Máš nejlepší šaty a nikdo se nenadře tak jako ty. Někdo se najde, neboj.“

Věděla jsem, že mají rodiče pravdu, přesto jsem se necítila o nic líp. Proč se mi tohle děje tak blízko před cílem?

Složila jsem hlavu do dlaní a rozbrečela se.

5. kapitola

Lucka

Nesnáším Vánoce.

Nikdy jsem nedostala, co jsem si přála. Nikdy jsem neměla dost peněz, abych mohla koupit dárky. A to byli na mém seznamu jen dva lidi. Máma a Andrea. Ovšem jako na potvoru jsem měla dárek pouze pro Roberta.

Před nějakým časem nechali hosté na pokoji neotevřenou láhev vodky. Zakutálela se pod postel a asi byli líní ji odtamtud lovit. Takže se stačilo ohnout – a hurá, měla jsem dárek zadarmo. Ne že bych chtěla Robertovi něco dávat, ale mámě vždycky záleželo na tom, aby se necítil opomenutě.

Naštěstí jsem byla kreativní – musela jsem být, život mě naučil. Všechny dárky jsem vyráběla a na různé dárkové příležitosti jsem se chystala po celý rok. Na horách se naštěstí našlo dost věcí, které se daly použít. Bylinek rostly všude mraky, stejně tak byla na stráních spousta šípků, trnek a starých jabloní. U potoka se zase daly najít oblázky, na které jsem ráda malovala, a když bylo nejhůř, zašla jsem do žanteřinského reuse centra. Občas bylo neskutečné, co lidi vyhodili. A já jsem měla skvělé oko na poklady.

Někdy jsem samozřejmě potřebovala hotové peníze a na to byly dobré knihobudky. Nejdřív mi to bylo proti srsti, ale zjistila jsem, že někteří lidé je vybírají a knihy dávají do sběru. Pak už jsem žádné zábrany neměla. Tohle bylo hodně o štěstí, většina knih neměla valnou cenu, ale párkrát se mi podařilo najít úplně novou knihu a obratem ji prodat za stovku nebo za dvě. Ve dvou nebo třech případech

jsem našla vzácný výtisk. Postupem času jsem se stala skoro odbornicí na literaturu. Ne že by mě to někdo učil, ale když člověk musí poznat, co má cenu a co ne, dokáže rozeznat edice, ilustrátory, dokonce i tiskové chyby. Ve škole mi to při hodinách českého jazyka přišlo vhod – aspoň jsem věděla, o čem mluvím.

Zrovna minulé prázdniny se mi podařilo prodat za tisícovku starý slabikář. Ty peníze padly na nové boty, ale vzácné knihy jsou, no... vzácné, proto jsem si teď musela vystačit s domácí výrobou.

Krásných skleniček jsem měla dost, pak stačila jen hrubozrnná sůl a pár bylinek, které jsem sušila ve dřevníku, a měla jsem dárky pro mámu i Andreu. Bylinkové čajové směsi, sůl do koupele, levandulové polštářky... to všechno zabralo pár minut času a trochu přípravy v létě. A samozřejmě krásné balení. Na víčko jsem třeba přilepila malovaný kamínek. Na levandulovou sůl s obrázkem levandule, na mátovou pro změnu s mátou a na heřmánkovou jsem namalovala heřmánek. Ručně dělané eko dárky teď stejně frčí.

Do penzionu nám navíc chodilo dost zboží a každou chvíli jsem našla hezkou dřevěnou krabičku vystlanou dřevitou vlnou. Trocha bílé barvy, pár ozdob... a z odpadků byl stylový dárkový boxík.

V pátek jsem tak měla pro Andreu hned několik dárků zabalených do jedné větší krabice. Nechtěla jsem to tahat do školy na večírek, radši bych se s ní sešla u nich doma, ale věděla jsem, že nebudu mít příležitost. Robertovi by praskla žilka, kdybych každou bdělou minutu nestrávila prací.

„Co to vlečeš?“ smála se Andrea už z dálky, když mě viděla jít od autobusu.

„Stěhuju se z baráku,“ odpověděla jsem a taky se usmála. To bylo fakt absurdní.

„No konečně! Tak pojď, snad nás nebudou dusit moc dlouho.“

Naštěstí se i učitelé těšili na svátky, takže se navzdory výhrůžkám odučily jen první tři hodiny, aby mohli čtvrtáci připravit tělocvičnu. Andrea, která za naši třídu zajišťovala občerstvení, jim pomáhala.

„Na, vezmi jim tohle,“ předala jsem jí igelitovou tašku.

„Co to je?“

„Levandulový polštářky pro jejich stánek.“ Čtvrtáci se totiž snažili vydělat nějaké peníze na maturitní ples a měli stánek s drobnými vánočními dárky.

„Ty jsou boží,“ mrkla Andrea dovnitř. „Kdo by si v zimě nechtěl připomenout léto.“

Já jsem spíš doufala, že tím mám splněno a nebudou mě prosit o peníze. Navíc ty polštářky byly opravdu povedené. V reuse centru jsem koupila odstřížky bavlněných látek, které se na ně skvěle hodily, a levandule nám rostlo kolem chaty docela dost.

Podobné jsem měla i pro Andreu. Jen s tím rozdílem, že byly menší a přišla jsem na ně poutka, aby si je mohla pověsit do šatníku. Přece nechce, aby se jí do kašmíru a hedvábí dali moli.

„*Are you listening, Lucy?*“ ozval se angličtinář.

To už je další hodina?

Byla a naštěstí poslední. Pak jsme se přesunuli do tělocvičny.

Pěvecký sbor učitelky Plecité zazpíval *Nesem vám noviny a Vánoce, Vánoce přicházejí* a konečně začala zábava. A pro mě poslední možnost trochu si orazit.

Tomáš Michalec – DJ amatér – pustil hudbu, a kdo mohl, tak se dal do jídla. Někteří nakupovali u stánku a s potěšením jsem si všimla, že se prodalo i několik levandulových polštářků.

„Pojď, schovala jsem nám chlebíčky,“ chytla mě Andrea za rukáv a táhla na klidné místo za žíněnkami. „Kluci by nám je sežrali. Jo, a mám pro tebe dárek, ale nechala jsem ho v šatně.“

„To já taky,“ křenila jsem se. „Ta krabice zabírá děsně místa.“

„Počkej, to chceš říct, že se s tím monstrem potáhnou nazpátek já?“ protočila Andrea oči.

„Jo, asi tak.“

Andrea neodpověděla, jen mi strčila do pusy jednohubku a potom komentovala dění okolo stromečku. Přiznávám, že jsem ji ani moc neposlouchala. Užívala jsem si klid před bouří.

Odešly jsme trochu dřív a v šatně jsme si předaly dárky. Andrea mi dala mikinu. Nedávno jsem ji obdivovala ve výloze. Nebyla jsem ani tak dojatá štědrým dárkem jako tím, že si to kamarádka pamatovala. Mohla jsem jen doufat, že ona nebude z toho mého zklamaná.

Nedočkavě otevřela krabici, která obsahovala několik menších sáčků a krabiček. Bylinková směs, rakytníkový džem, sáček na taneční boty ze zbytků látek. Udělala jsem ho ze dvou vrstev, aby byl měkký. Dále tam našla levandulový polštářek, na který jsem ale zvlášť pro ni vyšíla její jméno, a jako poslední tam byla malá dřevěná zavírací krabička, ze které jsem udělala taneční lékárníčku. Dala jsem do ní náplasti, chladivý gel na unavené nohy, balení tabletek magnezia, které jsem vzala v lékárně jako vzorek zdarma. Přidala jsem sponky, gumičky do vlasů, pár spínacích špendlíků a mini šitíčko. Všechno, co může tanečnice potřebovat, když je někde v cizím městě na soutěži.

„Teda, Luci, tohle je vážně boží.“ Andrea se přehrabovala v krabici a brala do ruky jednu věc za druhou. „Strašně moc ti děkuju.“

„Já tobě,“ natáhla jsem ruku a pomohla jí na nohy. „Tak pojď, pomůžu ti s tou krabicí.“

Andrea si vůbec neuvědomovala, jak je hodná a co pro mě její přátelství znamená.

Musela jsem rychle ven. Tam jsem mohla svést slzy na zimu a vítr.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Prázdniny v zooparku***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.